

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΗΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ' "Αριθ 269 Γενή Φέλλου Δσχ. Ι

Γραφεῖα: "Οδὸς Νίκης 33 — "Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελίας Συντακτικῆς "Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξόμνητος δραχ. 15.— Εἰσὶν δραχ. 30

"Εξωτερικοῦ: "Εξῆμ. δολ. 2.— "Εσθλοῖα δολ. 4

ΜΙΑ ΔΙΕΤΙΑ

Πόσον ἀφαντάστως συντόμως τρέχει ὁ χρόνος! "Ασύλληπτος ταχύτης. Πότε, πράγματι, διέρρευσε μία ὁλόκληρη, διετία, ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Θεὸς ἐκάλεσε πλησίον Του τὸν ἀειμνήστον ποιμενάρχην καὶ πνευματικὸν ἡμῶν "Ηγέτην Χρυσόστομον! "Ολόκληρος διετία! Καὶ ὅμως ἡ διετία αὕτη δὲν ἤδυνήθη νὰ διαγράψῃ ἀπὸ τὰς ψυχὰς μας τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην μορφήν, τῆς ὁποίας ἡ πρὸς τὴν "Εκκλησίαν καὶ τὴν κοινωσίαν προσφορὰ μόνον μετὰ τὴν προσφορὰν τῶν μεγάλων κατέρων δύναται νὰ συγκριθῇ. "Η σκέψις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μίαν ἐκφραστικὴν ὑπερβολὴν ἄνευ ἀντικρύσματος· τὰ ἴδια τὰ γεγονότα τὸ διακηρύσσουν. Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἠρνήθη ὅλας τὰς ἀνέσεις τοῦ ἀξιωματοῦς του καὶ ἐθυσίασε ὅλα τὰ θετικὰ κέρδη τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ του βαθμοῦ, δεχόμενος μετὰ χριστιανικὴν ἀπάθειαν καὶ καρτερίαν, τὰς αὐθάδεις καὶ ἀμορφώτους ἐπιθέσεις μερικῶν ἀνοήτων ὑπερζηλωτῶν, συνιστοῦν τὸ μέτρον τοῦ ἄγωνισμοῦ του μεγαλείου.

"Οχι λοιπὸν μία διετία, ἀλλ' αἰῶνες ὁλόκληροι δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ διαγράψουν τὸ ὄνομα ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, διότι ἀκριβῶς τὸ ἀνέγραψε ἡ Ἱστορία!

Κατὰ τὴν διετίαν αὕτην πολλὰ γεγονότα ἔλαβον χώραν. Γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνθέτουν καὶ συμπλέκουν τὴν Ἱστορίαν, τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, ἡ ὁποία συνεχίζεται ὑπεράνω καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς πορείας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ γεγονότα αὐτὰ πηγὴν ἔχουν τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὸν ἔλεγχον λοιπὸν σὺ τῶν τῶν γεγονότων μετὰ ὅλην τὴν ἀμεροληψίαν καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα θὰ προβῶμεν μετὰ κριτήριον πάντοτε τὸ ὕψιστον συμφέρον τοῦ ἀγῶνος.

Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου συνεστήθη δι' ἐκλογῆς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἡ "Εκκλησιαστικὴ "Επιτροπὴ. Ἀσκοῦσα δὲ αὕτη ἐξουσίαν καὶ καθήκοντα το-

ποτηρητοῦ ἐπεμελήθη ὅλων τῶν προβλημάτων καὶ ἡσχολήθη κατὰ κύριον λόγον μετὰ τὴν διὰ κανονικοῦ τρόπου ἀναδεικνύον νέου Ποιμενάρχου. Χάριν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ σκοποῦ καὶ ἀλληλογραφίαν διεξήγαγε μετὰ "Εκκλησίας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπαφὰς ἐπραγματοποίησε μετὰ ἀρχηγούς τῶν ἄλλων Ορθοδόξων "Εκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διωργάνωσε. Καὶ τὸ μὲν πλήρες ἔργον τῆς "Εκκλησιαστικῆς "Επιτροπῆς θὰ ἐκτεθῇ μετὰ λεπτομέρειαν ἐνώπιον τοῦ συνερχομένου κατ' "Οκτώβριον Ἱερατικοῦ Συνεδρίου. Τοῦτο μόνον δύναται καὶ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ἡ "Εκκλησιαστικὴ "Επιτροπὴ ἐργάσθη μετὰ παραδειγματικὴν εὐσυνειδησίαν, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν παντοιοτρόπων ἀντιδράσεων.

"Εκτὸς ὅμως τοῦ ἔργου τῆς ἐπισήμου αὐτῆς ἐξουσίας, ὑπάρχουν καὶ τὰ γεγονότα τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ὑπὸ διαφόρους ἰδιότητας εὐρίσκονται καὶ ἐργάζονται εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀγωνιζομένης "Ορθοδοξίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ εὐσεβὴς λαός, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐσταθῇ ἀπολύτως ἄξιον τῶν περιστάσεων καὶ ἐσεβάσθη τὴν ἐκκλησιαστικὴν κληρονομίαν τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου! "Ω! αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἀνώνυμοι, ποῦ συνιστοῦν τὸ πλῆθος, αὐτοὶ οἱ πανέντιμοι εὐσεβεῖς ἀποτελοῦν τὴν ἀστείρευτον πηγὴν ὅλων τῶν γλυκερῶν ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀγῶνος μας. Αὐτοὶ λοιπὸν τὸ βασιλεῖον ἱεράτευμα, ποῦ πληροῖ ἀσφυκτικῶς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἢ ποῦ ἀπέρχεται μετὰ ὑπομονὴν καὶ ἡρωϊσμόν ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς διὰ νὰ διατηρήσῃ ἐλεύθερον τὸ θρησκευτικὸν του φρόνημα, ἔδωκε ἐξετάσεις εἰς τὸν τομέα τῶν καθηκόντων του καὶ τῆς εὐσεβείας καὶ ἔλαβεν ΑΡΙΣΤΑ.

Μερικοὶ ὅμως ἐκ τῶν φιλοδοξούντων τὸ ἀνάστημα τοῦ "Ηγέτου δὲν ἐστάθησαν ἄξιοι τοιοῦτου λαοῦ. Εὐτυχῶς ἦσαν ἐλάχιστοι, τὸσον ἐλάχιστοι, ὥστε νὰ ὑπολείπωνται αὐθητῶς

τοῦ φυσιολογικοῦ ὁρίου τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων Ἀλεξάνδρων Χαλκέων. Δὲν θὰ τοὺς κατονομάσωμεν, διότι ὁ ἐλεγχὸς μας ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὰς κακὰς πράξεις καὶ διότι πιστεύωμεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀγαθοί, νικῶμενοι μόνον πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

Οἱ ἐλάχιστοι αὐτοί, οἵτινες συνέστησαν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν μίαν θλιβεράν παρὰ φωνίαν, εἰς τὸ παναρμόνιον ἄσμα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ προσεπάθησαν ἢ διὰ τῶν ἐπαισχύωντων συκοφαντιῶν τῶν ἢ διὰ τῶν σκοτεινῶν ραδιουργιῶν τῶν ἢ διὰ τοῦ ἀλαζονικοῦ θράσους τῶν κατὰ τῆς ὑπαρχούσης ἀρχῆς τοῦ Ἀγῶνος μας νὰ δημιουργήσουν ζητήματα ἐν μόνον κατάρθωσαν· νὰ ἐκθέσουν τὰ σπιθαιμιαῖα ἀναστήματα τῶν εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ εἰς τὴν ἀδέκαστον κρίσιν τοῦ παντιπέπτου Θεοῦ.

Συνεπληρώθη διετία! Ἀσφαλῶς εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν Ναοὺς θὰ ψαλῶσιν κατανυκτικὰ μνημόσυνα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰώνιου ἀναπαύσεως τοῦ προαναπαυσμένου πατρὸς καὶ ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου. Κατὰ τὰς ἱεράς αὐτὰς στιγμὰς ἡ μακαρία ψυχὴ Του θὰ παρευρίσκειται καὶ θὰ θωπεύῃ διὰ τῶν λευκῶν τῆς πτερόγων τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων. Ἄς λογοδοτήσωμεν μὲ ἐλκρικρίνειαν ἐνώπιόν Της. Ὁ ἀέμνηστος Ποιμενάρχης μας ὑπῆρξε ὁ κατ' ἐξοχὴν διερμηνεὺς τοῦ κινήματός μας καὶ ὁ σοφὸς ὁροθέτης τῆς περιοχῆς του καὶ τοῦ βάθους του. Ἀπέδειξε, ὅτι τὸ κίνημά μας ἔχει κεντρικὸν σκοπὸν καὶ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τὸν ἰσότιμον σεβασμὸν ὅλων τῶν στοιχείων τῆς Ὁρθοδοξίας, εἴτε κανόνες λέγονται οὗτοι, εἴτε παραδόσεις, εἴτε ἔθιμα, εἴτε ἀκόμη καὶ τυπικαὶ διατάξεις ἀκολουθιῶν.

Ἄς λογοδοτήσωμεν λοιπὸν καὶ ὡς διαβεβαιώσωμεν, ὅτι θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα μέχρι πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, εἴτε αὕτη πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, εἰς τὰ ἀμετάθετα ὅρια τῶν πατέρων, ἢ παρ' ἐκκλινε, εἴτε διὰ τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, εἴτε διὰ τῆς ἀναδείξεως κανονικοῦ ποιμενάρχου πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅμως τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ἀνώτερος ψυχισμὸς, ἐσωτερικὴ συνοχή, πειθαρχία, φόβος Θεοῦ.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὁφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὑποφειλάς, ὥπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀνγράφωσι ὀπισθεὶν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ

* Ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ οὐσιώδεις ἀλήθειαι τῆς χριστιανικῆς, θρησκείας κατὰ τὴν ἀποψιν τῆς ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς σχολάζοντος Μητροπολίτου Καισαρείας Ἀμβροσίου (Σταυριανοῦ) 1920

Α'.

Πρώτη ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν κάθε Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος πρέπει νὰ δέχεται καὶ ὁμολογῇ εἶναι, ὅτι ὑπάρχει Θεός, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν φιλόσοφοι λέγουσι ἀρχικὴν αἰτίαν τῶν ὄντων αἱ δὲ ἅγιοι γράφαι ὀνομάζουσιν ὁ ὢν.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν εἶναι τί, τὸ ὁποῖον βλέπομεν, ἢ δυνάμεθα νὰ ἐγγίσωμεν, ἢ συλλάβωμεν, ἀλλὰ ἄλλοτι, τὸ ὁποῖον νοοῦμεν, αἰσθανόμεθα δὲ ἀπὸ τὰ ἔργα του· εἶναι δηλαδὴ πνεῦμα καθὼς καὶ ἡ ψυχὴ μας, τὴν ὁποίαν δὲν τὴν βλέπομεν μὲν, ἀλλὰ τὴν ἐννοοῦμεν ὅτι ὑπάρχει, τὴν αἰσθανόμεθα δὲ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ εἰς τὸ σῶμα μας. Ἐὰν ὅμως ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καθὼς ἡ ψυχὴ μας, διαφέρει ὅμως πολὺ ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας· διότι ἐνῶ ἡ ψυχὴ μας ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ Θεὸς δὲν ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του (αὐθύπαρτος). Θεός, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβεν ἀρχὴν δὲν θέλει λάβῃ καὶ τέλος (αἰώνιος)· ἐνῶ ἡ ψυχὴ μας ἔχει ἀτελείας καὶ ἀπατάται καὶ παραπλανᾶται συνήθως, ὁ Θεὸς δὲν ἔχει καμμίαν ἀτέλειαν ἀλλ' εἶναι ὑπερτέλειος καὶ ποτὲ δὲν ἀπατάται, ἢ παραπλανᾶται.

Ἐπειδὴ δὲ κάθε πνεῦμα ἔχει ζωὴν, γινώσκιν καὶ θέλησιν ὁ Θεὸς ὡς ὑπερτέλειον πνεῦμα ἔχει ζωὴν, γινώσκιν καὶ θέλησιν εἰς βαθμὸν ὑψίστης τελειότητος· διὰ τοῦτο δὲ καὶ λέγομεν ὁ Θεὸς εἶναι ζωοποιός, ζωῆς χορηγός, πηγῆς ζωῆς, παντογνώστης, πάνσοφος, παντοδύναμος, παντοκράτωρ, πανάγαθος, πανάμιος κλπ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΥ

Δευτέρα ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν κάθε Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος πρέπει ὁλοψύχως νὰ δέχεται καὶ μὲ θάρρος καὶ παρρησίαν νὰ ὁμολογῇ εἶναι, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς εἶναι μὲν τὴν οὐσίαν εἰς, ἀλλὰ τριαδικὸς τὰ πρόσωπα, ἥτοι Πατὴρ, Υἱός, ἢ Λόγος καὶ Πνεῦμα ἅγιον. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην βεβαιώνουν αἱ ἅγιοι Γραφαί, οἱ ὁποῖοι λέγουσι «*τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσὶν*» (Α'. Ἰωάν. ε'. 7). Καὶ ὁ Κύριος δὲ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς στέλλων τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶπεν εἰς αὐτούς, «*πορευθέντες μαθητεύσατε (διδάξετε) πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος*» (Ματθ. κη'. 19). Πῶς τὸ ἐν εἶναι καὶ τρία, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλήθεια αὕτη λέγεται μυστήριον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος· ὅτι ὅμως ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους

λαούς, οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς τὸν ἕνα ἀληθινὸν Θεὸν (Ἰσραηλῖτας καὶ Μωαμεθανούς) ἀποδείξει, ὅτι ὁλος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος πιστεύει καὶ δέχεται τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ διαφόρους ἐποχὰς διάφοροι θέλοντες νὰ ἐξηγήσωσι τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἐξήγησιν μυστήριον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἔδιδον ἐξηγήσεις, ὅπως ἐναντίας πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος· ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ Α'. αἰῶνος ἀκμάσας πρεσβύτερος Ἀρειὸς ἀνθρωπίνως σκεπτόμενος ἐδίδασκεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὡς Υἱὸς εἶναι κατώτερος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, καὶ ὅτι εἶναι κτίσμα, ἐπομένως οὐχὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας μετὸν Θεὸν Πατέρα, πολλοὶ δὲ τὴν διδασκαλίαν ταύτην, ὡς μᾶλλον καταληπτὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐδέχοντο, ἔνεκα δὲ τούτου ἐγεννήθη μεγάλη σύγχυσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διαπληκτισμοὶ τῶν ἀντιφρονούντων, ὁ Μ. Κων)νος διὰ τὰ ἐπιφέρει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου συνεκάλεσε τὸ 325 μ. Χ. τὴν Α'. Οἰκουμένην Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, ἣ ὁποία ὥρισεν, ὅτι διὰ νὰ ἦναι τις μέλος τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ὁμολογῇ πίστιν εἰς *ἕνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα... καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ*. Ἡ ἀγία αὕτη Σύνοδος θέλουσα νὰ δείξῃ ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἶναι διαφορετική, μυστηριώδης, ἐπιπροσέθηκε *γεννηθέντα ἐκ τοῦ Πατρὸς μονογενῆ*, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ πρῶτον καὶ μόνον γεννηθέντα ἐκ τοῦ Πατρὸς. Ἐπεξηγοῦσα δὲ τὸν τρόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ, *ἐπάγει Ὡς ἐκ Φωτὸς Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ*· διὰ νὰ δείξῃ δὲ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι κτίσμα, ἀλλὰ Θεός, τῆς αὐτῆς οὐσίας μετὸν Θεὸν Πατέρα, *ἐπάγει γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί*· ὅπως δὲ στηρίξῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν διδασκαλίαν, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεός, ἐπιπροσέθηκε τὴν φράσιν «*ὅ· οὐ τὰ πάντα ἐγένετο*», ἥτοι εἶναι δημιουργὸς πάντων, δηλαδὴ Θεός.

Ὁ ὅρος οὗτος τῆς ἀγίας ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμένης συνόδου παραδεκτὸς γενόμενος ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπικυρωθεὶς παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐχρησίμευσεν ἕκτοτε τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων.

Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ μικρὸν διάστημα χρόνου ὁ Πατριάρχης Κων)πόλεως Μακεδόνιος ἐδίδασκεν, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶναι κατώτερον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, νέα διαφωνία καὶ σύγχυσις ἐφάνη μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος Α' συνεκάλεσε Βαν Οἰκουμένην Σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 381 μ. Χ. ἣ ὁποία ἀφ' οὗ ἀπεκήρυξε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μακεδονίου ἐδογματίσεν ὅτι τὰ μέλη τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ ὁμολογῶσι πίστιν «*καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν*». Καὶ δια μὲν τῶν λέξεων Ἄγιον, Κύριον, ζωοποιόν, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν ἀνεκήρυξε τὴν Θεότητα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· διότι ἅγιος, Κύριος, ζωοποιὸς εἶνε

μόνος ὁ Θεός, καθὼς καὶ τὸ νὰ γνωρίζῃ καὶ προλέγῃ τὰ μέλλοντα εἶναι ἴδιον τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς περισσotέραν δὲ βεβαίωσιν τῆς δοξασίας ταύτης ἐπήγαγε τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον· διὰ νὰ δείξῃ δὲ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει τὴν ἀρχὴν Αὐτοῦ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὥρισε τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον. Οὕτω δὲ κατέπαυσε πᾶσα φιλονικία περὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀνατολικὴ λοιπὸν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμένης Συνόδου στηριζομένη, πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Θεός κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ φύσιν εἶνε εἷς, κατὰ τὰ πρόσωπα ὅμως ἢ τὰς ὑποστάσεις εἶναι Τριαδικός, ἥτοι Πατὴρ, Υἱὸς ἢ Λόγος καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Ἡ διαφορὰ δὲ τῶν τριῶν προσώπων πρὸς ἀλλήλα εἶνε, ὅτι ὁ μὲν Θεός Πατὴρ εἶνε ἀναρχος, ὁ δὲ Θεός Υἱὸς ἢ Λόγος, συνάναρχος μετὸν Πατέρα, ἀλλὰ γεννητός, ἥτοι ἔλαβεν ἀρχὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ τῆς γεννήσεως, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συνπαράρχει (συναΐδιον) μετὸν Θεὸν Υἱὸν ἢ Λόγον, ἀλλ' εἶναι ἐκπορευτόν, ἥτοι ἔλαβεν ἀρχὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς διὰ τῆς ἐκπορεύσεως, ἐγνωρίσθη δὲ εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Θεοῦ Υἱοῦ ἢ Λόγου· διὰ τοῦτο καὶ λέγομεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐπιφαίνεται διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἥτοι ἐμφανίζεται εἰς τὸν κόσμον τῇ μεσιτείᾳ τοῦ Υἱοῦ. (Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον «περὶ Δημιουργίας».)

Ἐξεδόθησαν

Δύο ἔργα τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου:

1. Νέα Κλίμαξ, περιέχουσα τὴν ἐξηγησίαν τῶν Ἀνορθωμάτων τῆς Ὀκτωήχου. Τιμὴ δρ. 80.

2. Ἡ Χρηστοθέσια τῶν Χριστιανῶν, περιέχουσα 13 λόγους ἀναφερομένους εἰς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, πρὸς δὲ καὶ τὰς κυριώτερας ἐντολὰς τῆς Π. καὶ Ν. Διαθήκης. Τιμὴ δρ. 80.

Ἀμφότερα ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ζητήσατέ τα: Σωτήριον Σχοινῶν, Κοραὴ 47, Βόλον.

Ἀγιορείτικὴν Βιβλιοθήκην.

Ζητήσατε τιμοκατάλογον τῆς «Ἀγιορείτικῆς Βιβλιοθήκης».

«Φιλοκαλία»

Εἰς ὥραϊαν καλλιτεχνικὴν ἐκδοσιν τοῦ οἴκου «ΑΣΤΗΡ» τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, ἐκυκλοφόρησεν ἡ «Φιλοκαλία» τῶν ἱερῶν Νηπιτικῶν, συνεργησθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θαυμάτων πατέρων ἡμῶν, ἐν ἣ διὰ τῆς κατὰ τὴν πράξιν καὶ θεωρίαν φιλοσοφίας ὁ νοῦς καθαιρεται, φωτίζεται καὶ τελειοῦται καὶ εἰς τὴν προσετέθησαν τὰ ἐκ τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως ἐλλείποντα κεφάλαια τοῦ Μακαρίου Πατριάρχου Καλλιπστου. Τόμος πρῶτος, σχῆμα 8ον, σελ. 336. Ἀθῆναι 1957

«Τὸ Ἅγιον Ὅρος Ἀθῶ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Μουστάκα «Τὸ Ἅγιον Ὅρος Ἀθῶ». Περιέχει περιγραφὰς καὶ ἐντυπώσεις τοῦ συγγραφέως ἀπὸ τῆς περιόδου του εἰς τὰς μονὰς, σκήτιας, ἀσκητήρια καὶ κελλία τοῦ ἁγιωτάτου ὁρους. Ἡ ἐκδοσίς του πλουσίως εἰκονογραφημένη καὶ καλλιτεχνικὴ ἐγένετο ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «Ἀστὴρ» τῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. Σχῆμα 16ον, σελ. 148 Ἀθῆναι 1957.

ΠΕΡΙ ΑΞΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΞΙΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

ῥ'πὸ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα (Μοναχοῦ Ἀγιορείτου)

«Πάντας ὁ Θεὸς οὐ χειροτονεῖ, διὰ πάντων ὁμῶς (τῶν κανονικῶς χειροτονηθέντων καὶ ὀρθοδόξως φρονούντων) αὐτοὺς ἐνεργεῖ, εἰ καὶ αὐτοὶ εἰεν ἀνάξιοι, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν λαόν». (Ἰωάν. Χρυσόστομος) «Ἐστω ὁ ἱερεὺς (ἢ καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς) μὴ σφαιλλόμενος εἰς τὰ περὶ Θεοῦ δόγματα τῶν δὲ λοιπῶν οὐκ εἰ σὺ δικαστὴς».

Ἀναστ. Σιναΐτης

Λειτουργῶν ἱερεῖς τις καθ' ἣν στιγμήν ὕψωνε τὰ ἅγια ἐκφωνῶν τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγάπης προσέλθετε» ἐθεσίσθη ὑπὸ παρισταμένου χριστιανοῦ εὐλαβεὺς καὶ ζώντος ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, ἐθεσάθη ὁ ἱερεὺς φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ σωματικῶς τὸν σαιανά, καθὼς ζωγραφίζεται αὐτός εἰς τοὺς τοίχους τῶν ἐκκλησιῶν κερασφόρος δηλαδὴ καὶ ἀποτρόπαιος.

Ταραχθεὶς ὁ Χριστιανὸς ἐκ τοῦ φορικώδους τοῦτου θεήματος, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος ἔβλεπε, καὶ ἐν ἐκστάσει μένων, βλέπει ἕτερον θαῦμα τοῦ πρώτου ἀνώτερον: Διότι χριστιανὸς τις προσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἵνα κοινωνήσῃ τῶν Ἀχραντῶν Μυστηρίων, εὐθὺς ἅμα ὡς ἐκοινωνήσεν, ἐθεσάθη (ὑπὸ τοῦ ἰδόντος τὴν πρώτην ὀπτασίαν) φέρων καὶ βαστῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σωματικῶς τὸν Χριστόν!!

Ὁ βλέπων τὰ θαυμαστά ταῦτα πράγματα χριστιανὸς ἑξαλλος γενόμενος, ἔπεσεν ἄμέσως εἰς τὴν γῆν ἐπὶ πρόσωπον παρακλῶν τὸν Θεόν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν τῶν ὁποίων εἶδε μεγάλων μυστηρίων. Ὁ δὲ Θεός, ὁ βάθει σοφίας τὰ πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων ἐπληροφόρησε τὸν εὐλαβεῖ χριστιανὸν ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶδεν εἶναι ἀπλᾶ καὶ δὲν χρειάζονται ἐξήγησιν. Διότι:

Ὁ ἱερεὺς, (ἔλεγε ὁ Κύριος πρὸς τὸν εὐλαβεῖ χριστιανόν) ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ὁποῖου πόρρω ἀπέχω ἐγώ, ἀκολουθῶν τὰς ὑποβολὰς τοῦ ἀνθρώπου

κτόνου διαβόλου μᾶλλον ἢ τὰς ἰδικὰς μου ἐντολάς, ἔχει συμπαραμετροῦντα (συμπαρακολουθοῦντα) αὐτὸν τὸν διάβολον πάντοτε καὶ πανταχοῦ, καθὼς λέγει ἡ κατὰ τοῦ Προφητὰν Ἀβιδ περὶ τοῦ προδότου Ἰούδα «κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλὸν καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ» ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδικασμένος καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν» (Ψαλμ. 108).

Ὁ δὲ χριστιανὸς προσελθὼν ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει καὶ κοινωνήσας, ἔλαβε τὸν Σωτῆρα του, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκον του χαίρων. Ὁ σὺν δὲ ἀφ' ὧν τὸ δισταγμὸν σου, μήπως μολύνονται τὰ ἅγια ὑπὸ χειρῶν ἀνάξιον ἱερέως κρατούμενα καὶ ἱεουργούμενα πληροφορῶ σε, ὅτι: οὐδένα μολυσμὸν, ἢ ρύπον δέχονται ταῦτα καθὼς δὲν δέχεται μολυσμὸν τινα οὐδὲ ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς γῆς. Διὰ τὸν εὐσεβῶς προσελθόντα ἡγιασθήσαν τὰ ἅγια καὶ ὅχι διὰ τὸν φαῦλον ἱερέα· τὸ φῶς γάρ ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνεται καὶ ἡ σκοτία αὐτὴ οὐ κατέλαβε.

«Τοὺς ἱερεῖς ἡμῶν (καὶ Ἀρχιερεῖς) ἐπιτηρεῖτε μόνον ἵνα ὥσιν ὀρθόδοξοι καὶ μὴ διδάσκωσιν ἐναντίον τῆς ὀρθῆς Πίστεως· μηδὲ τοῖς αἱρετικοῖς ἢ ἀπεσχισμένοις συλλειτουργῶσι τὰ δὲ ἄλλα ἢ τῆς ἀγνοίας αὐτῶν εἰσι καὶ ἐπομένως εἰσι συγγνωστοί· ἢ τῆς αὐτῶν προαιρέσεως καὶ αὐτοὶ ἀπολογήσονται τῷ Θεῷ».

(Γενάδ. Σχολάριος)

Οὐ τὸ στόμα τοῦ λέγοντος τὰς εὐλογίας ἐνεργεῖ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ὁθεν καὶ ἁμαρτωλὸς εὐλογηὶ ὁμοίως ἐνεργεῖται ἡ εὐλογία παρὰ τῷ πιστῶς δεχομένῳ.

«Ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις ἐστὶν ἡ καὶ εἰς ἀνάξιον ἐνεργουῖσα οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς».

(Ἰωάν. Χρυσόστομος)

Ἀντωνίου Μουστάκα
Μοναχοῦ Ἀγιορείτης

Ἀπὸ τὸν ἐντασθὸν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου εἰς Σάμνον, ὅπου μετέβη ὁ ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Πικραντωνίου

Ἡ εἴσοδος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Θεοδώρων Πάρου. Διακρίνονται ὁ π. Μάρκος, ὁ π. Μακάριος καὶ οἱ κ. κ. Π. Κατωπόδης καὶ Γ. Ἀθανασάκος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΜΗ ΠΕΡΙ ΚΛΗΡΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Πῶς διοικεῖται ἡ Ἐκκλησία, ὁ Θεοσύστατος αὐτὸς ὁργανισμός, ὁ προσωρισμένος νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων του; Μὲ τοὺς κληρικούς, ἀσφαλῶς, θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις. Ἐν τούτοις τὸ πρόβλημα δὲν λύεται μονολεκτικῶς. Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ τάξις τοῦ ἱερατείου δὲν εἶναι ἀνθρώπινον δημιούργημα, ὅτι οἱ λαϊκοὶ ὑποτάσσονται εἰς αὐτήν, τέλος ὅτι τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχει εἰς τὸν Κύριον καὶ τοὺς Ἀποστόλους.

Μία ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἱερατεῖον εἶναι τόσον ἀρχαῖον ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὁμοφωνία τὸσον τῆς Ὁρθοδόξου ὅσον καὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ θεῖου ἔδουμα εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἰδιαιτέραν διοικητικὴν τάξιν. Οἱ Ἀπόστολοι χειροτονοῦν τοὺς ἐπτά διακόνους καὶ ἐν συνεχείᾳ πρεσβυτέρους καὶ ἐπισκόπους.

Τὸ ἰδιαιτέρον ἔργον ποὺ ἐπιφορτίζονται οἱ κληρικοὶ εἶναι τὸ κήρυγμα, ὁ ἁγιασμός τῶν πιστῶν διὰ τῶν μυστηριακῶν τελετῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ λύειν καὶ δεσμεῖν τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἐκκλησία πρεσβεύει ὅτι ἀλάνθαστον τὸ ἱερατεῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν περιπτῶσιν κατὰ τὴν ὁποίαν συνέρχονται οἱ ἐπίσκοποι συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετὰ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διευκρινίζουσιν τὰ ἥδη ἐν τῇ Γραφῇ ὑπάρχοντα δόγματα.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι τὸ ἀλάνθαστον μιᾶς Συνόδου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συγκατάθεσιν τῶν λαϊκῶν. Δὲν πρέπει δηλ. νὰ θεωρηθῇ ἡ σύγκλησις ὡς συγκέντρωσις ἐντολοδόχων ἐπισκόπων. Τὸ ἱερατεῖον ἀντλεῖ τὸ κύρος του ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ ὁποῖον καθοδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀκόμη τὸ ἀλάνθαστον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀρνητικόν. Δὲν διατυπώνει δηλ. νέα δόγματα, ἀλλὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὰς αἱρετικὰς παρερμηνείας καὶ ἀπὸ τὴν πλάνην τοὺς πιστούς. Τὸ δὲ Ἁγιον Πνεῦμα δὲν ἀφαιρεῖ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐπισκόπων ἀλλὰ τοὺς ἐνισχύει καὶ τοὺς φωτίζει.

Ἐπίσης τὸ ἀλάθτητον τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται εἰς ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν δηλ. εἰς τὰ ζητήματά δογματικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως καὶ ὄχι εἰς ζητήματα διοικητικά. Καὶ ναὶ μὲν εἶναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ τοὺς λαϊκοὺς οἱ ἀποφάσεις τοῦ κλήρου, ποὺ ἀφοροῦν τὴν διοίκησιν, εἶναι ὅμως ἐδεχόμενον εἰς μίαν μεγαλειτέραν Σύνοδον νὰ μεταβληθοῦν.

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνόδων ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὴν πίστιν λαμβάνονται παμψηφεί, ἐνῶ οἱ μειοψηφοῦντες ἀναθεματίζονται ὡς συνέβη εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Τὸ ἱερατεῖον διακρίνεται εἰς τρεῖς βαθμούς: Τὸν τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ διακόνου. Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἐπειδὴ ἀπεσχόθη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν ἐνιαλὴν Ὁρθοδοξίαν διετήρησε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς βαθμούς, διαφέρει ὅμως ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον εἰς δύο σημεία: α) τὸ πρωτεῖον καὶ β) τὸ ἀλάθτητον τοῦ Παπᾶ.

Διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τὸ ἀλάθτητον ἀνήκει μόνον εἰς Σύνοδον εἶναι δὲ ἀνήκουστον

«παρὰ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνθρώπων θνητῶν καὶ μυρίαις ἁμαρτίαις ἔνοχον κεφαλὴν λέγεσθαι τῆς Ἐκκλησίας» (Κριτόπ. κεφ. 22).

Οἱ Πάπαι ἐπειδὴ διακρίνοντο διὰ τὴν φιλαρχίαν των καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔχουν κοσμικὴν ἐξουσίαν, αὐτοκαλλιέργησαν τὸν θρύλον τοῦ ἀλαθήτου ὁποῖος ἐπεκράτησε εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸ σχῆμα. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπέκρουσε τὴν βλάσφημον αὐτὴν διδασκαλίαν.

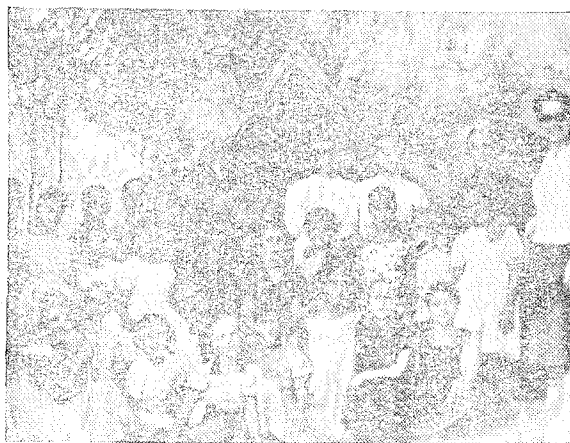
Τὸ χωρίον τοῦ Ματθαίου ὅτι «σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μοι τὴν Ἐκκλησίαν» ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζουν τὸ πρωτεῖον δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ὅτι ὁ Κύριος θεωρεῖ ὡς μόνον θεμέλιον τὸν Πέτρον. Ἱστορικῶς ἄλλωστε ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Πέτρος δὲν διεδραμάτισε πλεόν προνομιοῦχον ρόλον εἰς τὴν θεμελίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει μετὰ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους.

Γενικῶς ἡ διδασκαλία τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθήτου εἶναι ἀσύστατος καὶ αὐθαίρετος. Ἐπειδὴ μάλιστα παρουσιάσθη καὶ τὸ φαινόμενον νὰ πλανηθοῦν πολλοὶ Πάπαι, οἱ καθολικοί, ὡς πονηροὶ ποὺ εἶναι, εἶπον ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθτης διὰν ἀποφαίνεται ex cathedra.

Ἐτέρα διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ εἶναι ὁ ἔγγαμος βίος τῶν κληρικῶν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπαγορεύει τὸν δευτέρου γάμον εἰς τοὺς ἱερωθέντας καὶ θέλει αὐτοὺς «μιάς γυναικὸς ἄνδρα» ὡς γράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ἡ διαγμία ἀπαγορεύεται. Τόσον δὲ τιμᾶται ὁ γάμος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε καὶ διὰ τὸν ἐπισκοπικὸν ἀκόμη βαθμὸν δὲν εἶναι κατὰ ἀσυμβίβαστον τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀφοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ἔγγαμοι ἐπίσκοποι ὡς Ἰλαρίων ὁ Πικταύων καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης. Ὅταν ὅμως λέγωμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστος ὁ ἐπισκοπικὸς βαθμὸς καὶ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ὁμιλοῦμεν καθαρῶς θεωρητικῶς, διότι ἐν τῇ πράξει κρίνεται ἀναγκαῖον διὰ πολλοὺς λόγους ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἄγαμος.

Καὶ ἡ παρούσα διαπίστωσις εἶναι καὶ διαπίστωσις τῶν αἰώνων δι' αὐτὸ καὶ ἡ σύνοδος τοῦ Τρούλ

Ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας» εἰς Βαρυμπόμπη. Εἰς τὸ ἐπόμενον γράφομεν σχετικῶς

λου ἐθέσπισε τὴν ἀγαμίαν τῶν ἐπισκόπων, πρᾶγμα ποῦ ἰσχύει ἔκτοτε ὡς ἐκκλησιαστικὸν καθιεσθῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας.

Οἱ παπικὶ δμως ἀπαγορεύουν τὸν γάμον εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῶν κληρικῶν. Τοῦτο σιγηλοῦν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἀπ. Παύλου, ὅστις συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀγάμους καὶ τὰς χήρας νὰ μένουν ὡς αὐτός.

Ἐν τούτοις κατὰ βάθος ἡ στάσις αὐτῆ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ὑποκρύπτει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῶν λαϊκῶν καὶ νὰ χρησιμοποιῇ τοὺς κληρικούς ὡς αὕτη θέλει.

Τὸ ἀρχαῖον δηλ. ἔθιμον τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου, τὸ ὁποῖον λόγῳ τῶν ἑξαιρετικῶς δυσκόλων περιστάσεων τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀναγκαῖον, ἐπεκράτησε ὡς αἰώνιον ἔθος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπαντᾷ, ὅτι ναὶ μὲν ἡ ἀγαμία τοῦ κλήρου ἀφήνει ἀπερσπαστον τοῦτον ἀπὸ φροντίδας οἰκογενειακὰς καὶ ἄλλας μερίμνας, ἐν τούτοις ὑπάρχει καὶ μέγας κίνδυνος σκανδάλων τὰ ὁποῖα βλάπτουν πολὺ, πάρα πολὺ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

(Συνεχίζεται)

Ἡ ΛΑΡΙΣΑ ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε, κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, τινές, ἀνοηταίνοντες προέτειναν εἰς τὸν κυβερνήτην Στρατάρχην τὴν τελείαν διάλυσιν τῶν πορνείων, τὴν ἀποστολὴν τῶν πορνικῶν γυναικαρίων εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὴν ἄμεσον ἵδρυσιν φυλακῶν—ἐργοστασίων διὰ τοὺς ἐπιδιδόμενους εἰς τὴν πορνείαν νέους καὶ νέας, ὑπάνδρους καὶ μὴ, οἵτινες καταδικάζομενοι εἰς δημόσια ἔργα ὠρισμένης διάρκειας, θὰ ἠδύναντο οἱ μὲν ἄνδρες νὰ ἀσχολῶνται ἐν τῇ Φυλακῇ—ἐργοστασίῳ μὲ κατασκευὴν εἰδῶν τοῦ Στρατοῦ (ἱματισμοῦ, οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, ὑποδήσεως κ.λ.π.) αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ἰδιαιτέρᾳ φυλακῇ εἰς ἀνάλογα ἔργα διὰ τὰς ἀνάγκας ὀρφανοτροφείων, γηροκομείων καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ἀπερρίφθη ὡς ἀναχρονιστικὴ καὶ ἀσύμφορος διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀγάμων. Ἄλλως τε οὐδὲν ἐκ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν ἐφήρμοσε ἄλλ' οὐδὲ κἂν διανοήθη τοιοῦτον σχέδιον καταδικάζον εἰς μαρτυρὸν τὴν νεότητά! Φαίνεται, ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τῶν καλῶν κυβερνητῶν μας ὅτι α) οὐδεμία πόρνη ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν Ὑπουργοῦ, Βουλευτοῦ, Στρατάρχου, Ἀρειοπαγίτου ἢ ἄλλου τινός, εὐγενοῦς ῥάτσας, Ἕλληνος, ὥστε νὰ δικαιολογῇται ἡ λήψις τοιοῦτου μέτρου καὶ β) διεπιστώθη ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Ἀστυνομίας, ὅτι πᾶσαι αἱ τρώφιμοι τῶν εὐαγῶν αὐτῶν ἱδρυμάτων ἦσαν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Μάο—Μάο καὶ οὐχὶ ἐκ χριστιανῶν γονέων τῆς Ἑλλάδος. Ὡς τοιαῦται δέ, τῆς διακεκαυμένης ζωῆς, ἦσαν ἀνάγκαι τῆς ζωῆς, ὡς διεπίστωσε καὶ ὁ Στρατάρχης Χάρντιγκ, ὅταν ἔλαβε τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀγγλίου νὰ τοὺς ἐκπολιτίσῃ καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀνθίσταντο ἐπιμένοντες εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἀγρίου, ὁ ἐνδοξὸς αὐτὸς στρατιώτης ἐτ' ἐφίκεσεν ἐκεῖ χιλιάδας ἀνυποτάκτων Μάο—Μάο, κατ' ἐντολὴν τῆς Βασιλείας του.

Καὶ ἵνα μὴ τις ἀμφιβολίαν τινὰ ἔχη, περὶ ὁργάνωσης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Θεατρικῶν Παραστάσεων πρὸς εἰσπραξίν χρημάτων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἱερῶν ναῶν, φέρομεν εἰς μέσον τὴν ἰδίαν ἀγγελίαν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Κων(ν)νου (Λαρίσης) δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΚΗΡΥΚΑ τῆς Λαρίσης τὴν 28-5-51 «Θεατρικὴ παραστάσις ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου» τὴν 10 6-53 θέλει δοθῇ θεατρικὴ παράστασις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κινηματοθεάτρου «ΠΑΛΛΑΣ» τὰ ἔσοδα τῆς ὁποίας θὰ διατεθῶσι διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου...»

Εἰπωμεν, ὅτι ἡ Λαρίσσα ἠξιώθη νὰ καταστῇ θρόνος τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' ἐλησημονήσαμεν, ὅτι καὶ ἡ ΖΑΚΥΝΘΟΣ ἐξήλωσε τοιαύτην δόξαν. Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ὅτι ἐκ τῶν σεισμῶν κατεστράφη (αἱ κρίμα!) καὶ ἡ Στοὰ τῶν «Ἐλευθέρων Τεκτόνων» ἥτις ἦτο συννεχομένη μετὰ τοῦ ναοῦ τοῦ πολιούχου τῆς νήσου Ἀγ. Διονυσίου. Ἐλεύθεροι, λοιπόν, νὰ λατρεύωσι τὸν ΜΑΤΣ (Διάβολον) οἱ Μασσῶνοι εἰς κτίρια συννεχόμενα μετὰ Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ ἀμείλικτον δὲ διωγμὸν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ σφοδροὶ πολέμιοι τῶν Μασσῶνων. Ἀλλ' ἐὰν εἰς τὴν Ζάκυνθον συνεστράφητο ὁ Ἀγ. Διονύσιος μετὰ τοῦ ΜΑΤΣ, τοῦ Μιδρα καὶ τοῦ Ὁσίου, εἰς τὴν Λαρίαν συνεστράφητο μέχρι πρό τινας (δὲν γνωρίζομεν ἐὰν καὶ σήμερον ἐξακολουθῇ ἡ κατάστασις ἐκεῖνη) ἡ Ἀφροδίτη μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Ναοῦ, διότι ἡ θύρα τοῦ δημοσίου πορνείου ἦτο συννεχομένη μετὰ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος ἐτέλει τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, αἱ πόρνοι ἔθνον συγχρόνως εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Καὶ ἀποροῦμεν κατόπιν διατῆ ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐγένετο φοβερὸς κουρεὺς τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν Ἀλλ' ἔχει τινὰ δικαιολογίαν ὁ Δεσπότης οὗτος διότι δὲν εἶναι μόνος ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ κουρεὺς. Ἐχει σύντροφον καὶ ἱκανώτατον μάστιγα κομωτήν, τὸν Ἅγιον Κалаμών. Οὐδεὶς δύναται διὰ τοῦτο νὰ κατηγορήσῃ τούτους διότι αὐτοκέφαλοι ὄντες αὐτοκεφάλως ποιοῦσι, κατ' ὃν Ἀγγελοὶ Ἐκκλησιῶν! Ἴσως τοιαύτην ἐντολὴν ἐξ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔλαβον, ἣν ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν...

Λέγουσιν, ὅτι εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τῆς Λαρίσης ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει ἐνταῦθα τῆς ρηθείσης Πρωτοσταντικῆς Συναγωγῆς παρεκάλεσαν ὅπως ὁ Μητροπολίτης ἐπέμβῃ καὶ ἀποστῇ ἀπ' ἡμῶν ὁ σκόλοψ οὗτος τῆς ἀσωμότητος ἡμῶν Πίστεως καὶ εἰρήνης, ὅτι οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ διότι προστατεύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Καὶ πρέπον εἶναι νὰ προστατεύονται αἱ ρηθεῖσαι (5) κατηγορίαι Ἑλλήνων (Μασσῶνοι, Χιλιισταί, Κομμουνισταί, Εὐαγγελικοὶ καὶ Καθολικοὶ) διότι οὗτοι εἰσὶν ἡ ἑλπίς τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἐν δεδομένη στιγμή θὰ προφύξωσιν ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατριῆδος ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς σωματικῆς ἀκραιότητος τῶν 70 Ἀγγέλων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀκολοιθύντες τὸ Ἰουλιανὸν Ἐορτολόγιον Ἑλλήνης Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐκρίθησαν διὰ τῆς ἀριθ. 775)613 τῆς 9 Μαρτίου 1951 ἀποφάσεως τοῦ ἀποθανόντος καὶ τσφένιος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος καὶ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Η ΑΝΑΤ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

ΔΡΑΜΑ Αύγουστος 1957.— Ἐσχάτως περιοδεύων ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐν Β. Ἑλλάδι ἀφίχθη καὶ ἐν Δράμᾳ, ὅπου ὁ λαὸς τοῦ ἐπεφύλαξε θερμοτατὴν ὑποδοχὴν. Ἐπιτροπὴ Γ.Ο.Χ. Δράμας μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν Αἰδεσ. Ἱερέα Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλον παρουσιάσθησα ἐνώπιον τοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ τοῦ ἐπέδωκεν ὑπόμνημα σχετικὸν μετ' τοπικὰ καὶ γενικὰ ζητήματα τοῦ Ἀγῶνος, ἐν οἷς καὶ τὴν κατάργησιν τῆς ἐκνόμου ὑπουργικῆς πράξεως 45)51.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐπὶ τῇ ἀφίξει εἰς Δράμην τοῦ ὑφυπουργοῦ Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ἀθανασίου, ὁ βουλευτὴς Δράμας ἀξιότιμος κ. Πελοπίδας Πινάσης δι' ἐνυπογράφου ἀρθροῦ του δημοσιεύσεν εἰς τὴν τοπικὴν ἐφημερίδα «Πρωϊνὸς Τύπος» τῆς 8)9)57 (1), αἰτεῖσά τὴν Κυβέρνησιν τὴν παῦσιν τῶν διαγωγῶν καὶ τὴν πλήρη θερμοκρατικὴν ἐλευθερίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 26 Αὐγούστου ἔ. ἔ. εἰς τὴν ἀγωνιστικὴν πρόσκλησιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Καβάλας προσήλθον εἰς κοινὴν σύσκεψιν εἰς τὴν ἀρραγὲς μέτωπον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Καβάλας, οἱ Ἐφημέριοι τῶν Παραρτημάτων Γ.Ο.Χ. Ἀνατ. Μακεδονίας—Θράκης, ὁμοῦ μετὰ λαϊκῶν ἀντιπροσώπων. Ἡ θερμὴ πίστις καὶ ὁ ἐνθὺς ζήλος ὑπὲρ τῆς πατρῴας πίστεως συνεκέντρωσεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐξῆς Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων. Σερρών, Ἀγίου Πνεύματος Σερρών, Δράμας, Ἀγίου Ἀθανασίου—Δράμας, Καβάλας, Μεσσηνίας Καβάλας, νήσου Θάσου, Ἀμισιανῶν Καβάλας καὶ Κομοτινῆς Θράκης.

Εἰς τὴν κοινὴν ταύτην σύσκεψιν ἐν πνεύματι ὁμονοίας καὶ ἀγάπης καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ γραμματείαν τῶν Αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων Γ.Ο.Χ. Μεσσηνίας Πατρὸς Νικολάου Ἀλεξανδρίδου καὶ Δράμας Πατρὸς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλου καὶ κατόπιν θερμῆς προσευχῆς, ἐξητάσθησαν τὰ γενικὰ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ αἱ τοπικαὶ ἑλλείψεις τῶν Παραρτημάτων. Ἦτο καὶ εἶναι παρήγορον καὶ θαυμαστὸν ἐντὸς ἱεροῦ χώρου καὶ ὑπὸ τὸ ἥλαρον φῶς γνησίων λαμπάδων, ἀνθρώποι τοῦ 20ου αἰῶνος τοῦ κατ' ἐξοχὴν Ὀλυστικοῦ, νὰ ἀφίνουν τὰς οἰκογενειακάς των φροντίδας καὶ μετὰ ζήλου κατ' ἐπὶ γνῶσιν νὰ συζητοῦν διὰ τὴν Δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν Του.

Ὁμολογουμένως μετ' οὐτούς ζήλωτας τῆς Πα-

τῆς 12 μελοῦς Συνόδου του, ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Ἔθνους. Δυστυχῶς δὲν ἐπέζησε, ἵνα ἀπολαύσωμεν πλήρως τὰ ἀγαθὰ τῆς πολυσχιδοῦς ἀρχιερατικῆς πολιτείας του. Ἡράγη προώρως, ἵνα μὴ κακία ἀλλάξη ἀγαθὴν οὐνεσσιν αὐτοῦ!

Εὐθύμιος Γ. Τοιανταφύλλου
Ἀξιωματικὸς Χωρ(κ)ῆς ἔ. ἀ.

(1) Τὸ ἐν λόγῳ ἀρθρον θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν αὐτοῦσιον εἰς τὸ ἐπόμενον.

τρῶας Πίστεως ἡ Ὁρθοδοξία θέλει θριαμβεύσῃ. Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη καὶ ἀπεστάλη κοινὸν ἔγγραφον πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. καὶ πρὸς τὴν Ὁγάνωσιν τῆς Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας καὶ υποβάλλεται ἡ εὐχὴ ὅπως ὁμοῦ μετ' τὴν Συνέλευσιν τῶν Κληρικῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις, γίνῃ ταυτοχρόνως καὶ κοινὴ σύσκεψις ἀντιπροσώπων Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

† ἹΕΡΕΥΣ ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑβραϊσμοὶ

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΙΛΙΑΣΜΟΝ

Εἶναι λάθος νὰ θεωρῇται ὡς μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας μόνον ἡ Μασωνία. Τὸ πολυκέφαλον τέρας τῶν σατανικῶν αἰρέσεων εἶναι πολὺνώνυμον καὶ φοβερόν εἰς ὅλας τὰς μορφάς.

Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν χιλιασμόν; Καὶ ὅμως ἐλάχιστοι ἐκτιμῶν ὁρῶν τὸν κίνδυνον αὐτοῦ.

Δυστυχῶς ἡ μεταπολεμικὴ Ἑλλάς ἔγινεν ἀφρακτὸς ἀμπελὼν εἰς τὰς ξένας αἰρέσεις καὶ ὁ χιλιασμός ἐδρεν ἔδαφος νὰ ριζώσῃ. Ὁ προσεκτικὸς τοῦ κἀμνεῖ θραῦσιν ἐνῶ τὰ μείζονα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται διὰ τὴν περιστολὴν του εἶναι χλιαρά.

Τὸ πλεονεκτήμα μόνον πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὁρθόδοξος ἀκρόασις, διότι οἱ περισσότεροι χιλιασταὶ ἔχουν πέσει θύματα ψευδοδιδασκαλιῶν.

Μία τέτοια ἀναγκὴ ἐρχεται νὰ καλύψῃ τὸ περισπούδαστον ἔργον τοῦ Ἀναστασίου Πιερίου «Ἡ Ὁρθόδοξία κατὰ τοῦ Χιλιασμοῦ». Δὲν πρόκειται διὰ καμμίαν πρόχειρον ἐργασίαν. Εἶναι μόχθος τεράστιος καλύπτων 200 ὁλοκλήρους σελίδας.

Καταπιάσθηται ἀναλυτικῶς μετ' ὅλην τὴν αἰρετικὴν διδασκαλίαν τῶν χιλιαστῶν τὴν ὁποίαν γραφικῶς ἀποδεικνύει πεπλανημένην. Εἶναι βιβλίον—ἐφόδιον παντὸς ὁρθοδόξου, τὸ ὁποῖον γραμμένον εἰς ὕψος καὶ γλάσσαν νοητὴν, διαβάσσεται εὐχαρίστως. Ἡ στήλη αὐτὴ τὸ θεωρεῖ σοβαρὰ συμβολὴ εἰς τὸν ἀντιχιλιαστικὸν ἀγῶνα καὶ τὸ συστήνει ἐνθέρμως εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Ὁρθοδοξίαν Ἕλληνας.

Τὸ Συνερχόμενον Ἱερατικὸν Συνέδριον

Εἰς τὰς 10 Ὀκτωβρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον θὰ συνέλθῃ τὸ Ἱερατικὸν Συνέδριον.

Οὐδαίς ἐκ τῶν κληρικῶν πρέπει νὰ λείψῃ. Ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἔχωσιν ἔγγραφοις σημειώσεις ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν περιόχην των, ὥστε ἐν συντομίᾳ νὰ ἐκθέσωσιν ταύτην εἰς τὸ συνέδριον.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη τὴν 10 ἡ Πατήνους τοῦ πορὰ τὸ Ρούφ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Παρθένων. Τὸν πατηγνυρὸν ἐξοφώμενος ὁ ἱερολογώτατος ἱεροδίακονος κ. Σπυρίδων Ἐρμολόγιος οἱ δὲ καλλίφωνοι ἱεροψάλται κατενθουσίωσαν τὴν ἐκκλησίασμα μετὰ τοὺς βυζαντινοὺς τῶν ὕμνων. Ἀνήκει ἔπαινος εἰς τὸν ἐφημέριον καὶ τοὺς ἀκουστάτους ἐπιτρόπους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν τούτου.

Ἀποσύνθεσις

Ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερησίον τύπον διὰ κατὰ τὴν περιοδείαν ὑπουργοῦ ἐγένετο ἀντιληπτὸν, ὅτι ἐν Βορείῳ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπουσίαζον συνεχῶς 2 Ἀρχιερεῖς· πλὴθος δὲ ἱερῶν ναῶν τῆς παραμεθορίου περιοχῆς παραμένει κλειστόν ἐλλείψει ἱερέων. Εἰκὼν ἀπουσιότητος καὶ ἐρημώσεως, ἥτις ἐπιδρά κατὰ στραπτικῶς ἐπὶ τῆς ἡθικῆς καὶ τοῦ θερησκευτικοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ. Καὶ ὅμως οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἡ ἀνάπλασις μόνον ἀπὸ τοῦς Παλαισημερολογίτας ἐποχλοῦνται.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΙΚΗΣ 33 — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ. ἑλ-
λάδος ἀσκοῦσα καθήκοντα τοποτηρητοῦ καὶ ἔχουσα
ὡς φροντίδα μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν διατήρησιν τῆς
πειθαρχίας, ἀπαρατήτου προϋποθέσεως διὰ τὴν
διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τοὺς τε
θείους καὶ ἱεροὺς κανόνες καὶ τὰ ὕψιστα συμφέρον-
τα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας ἐξέδωσε ἐν φόβῳ
Θεοῦ τὴν κατωθι ἀπόφασιν, (κατὰ τὴν Τρίτην 4)9)
57 π. ἡ), σχετικῶς μὲ τὴν ἀπείθειαν τοῦ ἀρχιμαν-
δρίτου Καλλιόπιον Γιαννακουλοπούλου:

Ἐπειδὴ ὁ εἰρημένος Ἀρχιμανδρίτης, ἐφημέριος
Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, ἀντὶ, ὡς ὤ-
φειλε, δι' εὐπρεποῦς καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου νὰ
ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν, διασαλευθεῖσαν ἐξ
ἐσφαλμένων πληροφοριῶν ἱερομένου τινός, οὗτος
προέβη εἰς δημοκοπικὸν θόρυβον, καταθορυβήσας
τὰς συνειδήσεις τῶν ἐνοριτῶν του.

Ἐπειδὴ, ἐπιλήσιμων γεγόμενος τῶν φρικτῶν ὑ-
ποσχέσεων ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἐχρησι-
μοποίησε τὴν πρὸς αὐτόν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ
Θεοῦ, ἐμπιστοσύνην τῆς ἐνορίας του, ὡς μέσον ἀν-
τιδράσεως ἢ καὶ ἐκβιασμοῦ κατὰ τῆς προϊσταμένης
του ἀρχῆς, ἀνεχθεὶς τὴν συγκέντρωσιν ὑπογραφῶν
ἁπλῶν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο τὴν κατ' ἐπανάλη-
ψιν πρόσκλησίν του εἰς τὰ γραφεῖα πρὸς ἀποκατά-
στασιν τῶν πραγμάτων, ἀποστείλας μάλιστα σοφι-
στικὰς ἐπιστολάς ἀκαθορίστου περιεχομένου.

Ἐπειδὴ ἠδέλησε νὰ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην
τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος πρὸς τὸ Κέντρον
τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀπειλῶν δῆθιν ἀποκαλύ-
ψεις ἀνωμαλιῶν, τὰς ὁποίας, ἐπὶ ὑποθέσει ἀληθεί-
ας, ἐκάλυπτε ἐν τοσούτῳ.

Ἐπειδὴ ἠῤῥαδίασε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ
πανοσιολογιωτάτου προέδρου, συμπεριφερθεὶς ὡς
ἀσεβέστατος λαϊκός.

ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ

Ἐπειδὴ πάντα τὰ ἀνωτέρω συνιστοῦν ἀδικήματα
προβλεπόμενα καὶ τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ
Ἱερῶν Κανόνων, ἐπιβάλλομεν εἰς τὸν Ἀρχιμαν-
δρίτην Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, ἐφημέριον
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ τὴν ποι-
νήν τοῦ ὀριστικοῦ ἀποκλεισμοῦ του ἐκ τῶν μελῶν
τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ὡς καὶ τῆς δημοσίας ἐπι-
πλήξεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1957 π. ἡ.

Ὁ Πρόεδρος

ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀγαπητοὶ ἐν
Χριστῷ Ἀδελφοί, ὅτι: Ὑπὸ τῶν Γραφείων
ἡμῶν ἐκδίδονται καὶ ἐφέτιος—εὐρισκόμενοι
ἤδη ὑπὸ ἐκτύπωσιν—Ἡμεροδείκται τοίχου καὶ
τοσέλης, ἀλλὰ μετὰ περιεχομένου θερηκευτι-
κῆς ὕλης ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας τῆς τῶν πα-
ρελθόντων ἐτῶν. Θὰ ἐκτυπωθῶσιν ὅμως εἰς
ὥρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν—καὶ δὲν πρέπει
οὐδεὶς νὰ στερηθῇ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς
ἀπολαύσεως—πρέπει νὰ δηλώσωσιν ἐγκαίρως
εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὸν ὅπερ θὰ χραισθῶ-
σιν ἀριθμὸν ἀντιτύπων, ἵνα ἔχωμεν τοῦτο ὑπ'
ὄψιν καὶ μὴ παρουσιάζονται ἐκ τῶν ὑστέρων
παράπονα, ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῶν Γ.Ο.Χ.

Νίκης 33.—Ἀθῆναι

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος
ὅτι τὴν 24ην Σεπτεμβρίου (Π.Η.) Πανηγυρίζει ὁ παρὰ
τὴν Ἀγ. Ἡλιοπόλιν Ἱερὸς Ναὸς Παναγίας τῆς Μυρ-
τιδιώτισσας (αὐτοκίνητα Ἀγ. Ἡλιοπόλεως, στασις
Νησάκι). Ἀφ' ἀσπέρας θὰ ψαλῇ Μ. Ἑσπερινὸς τὴν δὲ
πρωτὴν ἢ Θ. Λειτουργίαν.

—Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου (Π.Η.) Πανηγυρίζει ὁ πα-
ρὰ τὸ Κορυθαλλὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Σοφίας ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ν.
Εὐαγγελιστρίας Καραχάλιου— ἡ Ἐκκλησία εἶναι τρι-
συνόστατος—ἀφ' ἀσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινὸς τὴν
δὲ πρωτὴν ἢ Θ. Λειτουργίαν.

**Μνημόσυνα τοῦ ἀειμνήστου ποιμε-
νάρχου μας**

Τὴν 9ην Σεπτεμβρίου π. ἡ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγ-
γελιστρίας Κορυθαλλοῦ, ἐτελέσθη μνημόσυνον τοῦ ἀει-
μνήστου ἁγίου προέδρου ἡμῶν κυροῦ Χρυσόστομου.
Ἐν μέσῳ υπερτάτης συγκινήσεως καὶ δακρύων ὁμιλη-
σεν ὁ ἱερεὺς πατήρ Νικόλαος Καρυτάκης, ὅστις ἐξήρε
τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος καὶ ἐξήτησε τὰς ἐξ
ὕψους εὐλογίας καὶ εὐχὰς του διὰ τὴν σωτηρίαν μας
καὶ τὴν εὐδόξωσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Εἰς τὴν Ἱερὴν Ναὸν Κοιμήσεως Ταμπεριῶν ἐτε-
λέσθη κατανυκτικώτατα ὑπὸ τῆς οἰκογενείας, καὶ τῶν
συνεργατῶν του τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν
Ποιμενάρχου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας. Παρευρέθη
ἀρετὸς κόσμος καὶ ἅπαντες ἐμνήσθησαν τῆς ἀλήστου
μορφῆς τοῦ Ποιμενάρχου, ὅστις διεκρίθη διὰ τὴν πρὸς
τὴν ὀρθοδοξίαν αὐταπάργνησιν του.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Νίκης 33.—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 83